

תו, אמר כמה מלים נרגשות. "הרימו אותי! הרימו אותי!" צעק ההמון. שוב הורם האיש על הכתפיים. אולם הוא עצמו התחלה לרגע. כי טרם עברו שש שנים מאז הרים אותו המון באותו מקום את הנשיא האחרון מבני מבלגה, ותדה אותו ללא הכנות רבות על אותו עמוד של מנורת הרחוב.

המהפכה ה-179 שהתחוללה ב-127 השנים מאז שיחרר סימון בוליבר המפואר את המדינה (וגתן לה את שמו), עברה בהצלחה, רק אלף איש נהרגו, מחיר נמוך למהפכה בוליונית. ואילו ההישג היה גדול. לא זה בלבד שהחזיר רמז של חיים דמוקרטיים למדינה, בה שלטו עד כה דיקטטורים צבאיים, אלא שהנחית מהלמה נוספת על ראשה של ושיג' טון, הוסיף נצחון לחואן בירון הארגנטיני. כי הגרם האמיתי למהפכה היה נעוץ בי עובדה שהמוצר העיקרי של בוליביה הוא פח, ומוצר זה נמכר כמעט כולו לארצות הברית. כל מכרות הפח שייכים לשלוש משפחות עשירות. ואילו רבבות פועלי המכרות העשוקים משללים זכות בחירה, מאחר שאינם יודעים לקרוא וכתוב. בכל זאת ידוע, כנראה, לייצר פצצות ביתיות ולהמטירן על ראשי קצינים מקצועיים. כי את זאת בדיוק עשו החושי, כשטיירו את הצבא הסדיר והעלו לשלטון את אסטנסורו.

באמריקה הדרומית כולה שוררת שגחה רבה לשכן הצפון-אמריקאי. הקונה את רוב המוצרים והשתלט על רוב המשק. חוץ פירון, בעזרת אויטו הפפה, היה הראשון ש' התגרה בגלוי ב'אימפריאליזם הולנדי', הטיף את תורת המרד גם לשכניו. וקיסר אסטנסורו, שבילה את גלותו בארגנטינה, היה תלמיד נאמן. כשחזר לבירתו היתה הודעתו ה' ראשונה: אנחנו נלאים את מכרות הפח. אך בכל זאת העיף מבט חוששני בעמוד מנורת הרחוב.

בריטניה

יופיין של אגיות

"האם הלורד הראשון (שר הצי המלכותי) סבור שאדם הנפגע עליי סגן ימי משלים עם תוצאות הפגיעה ביתר קלות אם הוא יודע שהפגז נורה מאניית מלחמה יפה?" שאלה בלתי רגילה זו ושאלה בבית-הנבחרים הבריטי עליי יאן מיקרדו, מצירי הלייבור השמאלי, טעה שהתפתח ויכוח מיוחד בשינוי על יופיין החיצוני של אגיות המלחמה. פתח בנושא ציר שמרני, שהתלונן על כך עורן הגובר והולך של אגיות המלחמה ה' יישות ביותר של בריטניה. הציר, ספורטאי מי ששירת כרופא באניית קרב במלחמה, טען שהכיעור מוכרח להשפיע לרעה על ה' חיבה שהיא רוחש לאגיותיו, הסביר שאגיה טובה חייבת להיות גם יפה.

הלורד הראשון נבון, הסביר שביקר בארץ או שבוע בכמה אגיות ומצא שהאגיות רוח' שים חיבה רבה לאגיותיהם.

שקט של כוז. לא היה זה האינצידנט המשעשע היחיד שבא להבהיר במקצת את האווירה הקודרת בבית, האחראי למצוקה הכלכלית של האימפריה השוקועת. אינצידנט שני סופק עליי לורד מנקרופט, נשיאה בן ה-73 של ברית הצפונים השמ' רנית, שתפקידה להנציח את זכרו של בנימין ד'ישראל, ראש הממשלה היהודי שרכש למען בריטניה את קפריסין ואת תעלת סואץ. באחת האספות של הברית עלה בלב הלורד להרגיז כמה מתבירי בית-הנבחרים שנכחו, אחרי אהת משיבות הלילה הארוכות אשר בית' התבחרים התרגל להן.

אמר הלורד: "אין משלמים לי 1000 לירות לשנה כדי שאסגורו בלילות במס' בראדוק האפלים של בית-הנבחרים עם בסי בראדוק ושאר הנערות העליונות. עלי להר' ויה את מהייתי!" בסי בראדוק היא חברת בית-הנבחרים בת 53, חברת הלייבור, והיא ידועה בכינוי "בסי הלוחמת" בשל רוחה התוקפנית וממדיה העצומים.

למחרת היום התפוצצה הפצצה בבית-הנב' חריט. ברברה קאסל, שותפתו בת ה-44 של איינרן ביואן באופוויציה השמאלית, קמה ותקפה את הלורד על שרמו כי "עבודתו היא קלת-ידעת ואפילו בלתי-מוסרית!" הלורד הצטער מאד, הגיש התנצלות כנה, חזר בו מדבריו ללא הסתייגות. אולם הוא לא השקט את הרוחות. הציג ראש הסיעה השמרנית: "נעבור על העניין בשקט של בוז". הבית נהג כך.

* שנבחר לפני שנתיים בבחירות דמוקרטיות, אך לא יכול היה לקבל את תפקיד הנשיא לידי, מאחר שהשתלטה ביתניים מוע' צה צבאית שהגנה על בעלי המכרות.

שמעון קוטנר (צ'י-גלה), רגלו נשברה ביום הראשון על ידי אבן.

ישראל כספי, חבר יחיעם, נפצע מחמשה קל' עים לפני שנה בדיוק.

הנזק ביאזוריו, סטור דנט לחקלאות ברחובות, רץ מחלקתי משך המסע

אמיתי צור, נזבר משמר הנגב, השתתף ב' מסע על השבון חופשתו

נאכט, נפצע ביום הששי למסע, הוצא במ' טוס רק כעבור יום וחצי.

של סנדלר שיכול לתקן את הסוליות. באז שון נפצע נעלמה התקחה לתיקון נעליים. 14.00 — לא גשאה כמעט טיפה אחת של מים בכל השיירה. המימיות ריקות. המיכלים אף הם במצב ריקים לחלוטין. מה שדוחף אותנו קדימה זו המחשבה של בור המים המחכה לנו בדרך. עכשיו ירדנו מן הפלאטו הישר ובנחנו לואדי הלוהט בשמש. אנו מתקדמים קבוצות קבוצות או בנפרד, ומי המשותח על עניינים שונים ומי הסותב את רגליו בכבדות. גם הגמלים פורים עתה לרוחב כל הוואדי, תולשים שיח פה, עלה שם. אני הולך בסוף השיירה עם עמום ואמיתי. אצטנו עייפים, השמש הורגת. המתח שהת' זיק אותנו בשעת הסכנה נעלם; אנו חולמים עתה על דבר אחד המשתנה אצל כל איש מאתנו לפי טבעו וחלומותיו. אני כמעט יכול

אחרת, ישר לוואי. הופעת המטוסים מעל לבאר הניסה את הבדואים. אילו אחר המטוס בשעה אחת בלבד היינו אנו, הקבוצה השנייה שבאה עם הגמלים, נופלים במארב, לאחר שדרכנו עב' רה ליד הבאר. אך בזאת לא גמרו הערבים את פעילותם ליום. כאשר הוסיע המטוס מע' לינו לפנות ערב, ואנחנו חשבנו כי הוא שמעל לוואדי, רוביהים מכוונים למחנה העוסק בהכנות החגיגה. הוא צלל מעליהם, אך לא היה לו נשק לירות בהם. הוא חג כל הזמן בינינו לביןם, משתדל להסביר לנו את הסכנה אך אנו חשבנו אותו למשוגע. לבסוף, בהתקרב החר שך, הטיל המטוס את הבר המזון, הערבים עלו על גמליהם וברחו כבהלה. ואילו המטוס

הוא יתנה על מישור, קילומטר וחצי מזרחה, לאורך הוואדי. השיירה מתחילה לזוז. הפעם לא נקח שום סיכונים של מארבים. בעוד הטור העיקרי נע בתוך הוואדי, מסיירות שתי חוליות גישוש את הרכסים לצדי הוואדי. ואילו מעלינו חנו שני המטוסים כל הזמן. הרגשה עצומה. 11.00 — לולא ידעתי שהטייס אמר שיש קילומטר וחצי עד מקום התנייה הייתי נשבע שהלכנו כבר למעלה מעשרה קילומטרים. זה בכל אופן הקילומטר וחצי הארוכים ביותר שהלכתי מימי.

ערבים עם רוכים מכוונים

אך גם קילומטר וחצי היה סוף. כבר מר' חוק יכולנו לראות צלילית של מטוס, חונה ברום פסגה גבוהה. מן הוואדי עד לפסגה

מתמודד, העיף הסכים לעזוב את ג'סלו ולחזור עם החברה בסוכיית.

אחמד, זקן המלוים, בשבילו היה זה מסע הר' פתקות לשטחי האגדה.

עיפא, כבר יצא פעם עם שיירה דומה, אך לא כה רחוק, בזמן האנגלים.

מופא, הכריז בסוף ה' מסע: "אחרי מסע כזה, דרושים חודשיים הבראה"

נימר, בן עבד כושי ש' נחטף מסודאן ונמכר ל' שייך שבט אל-תרבין.

לננוע בשורה הארוכה של כוסות בירה המ' רחפות לפני; עמום חושב על בוס קצפת עם תות-שדה ואשר לאמיתי, לא ברור על מה בדיוק הוא חושב. בין השאר הוא מזכיר את המים החמים במקלחת משקו — משמר הנגב.

15.00 — סוף, סוף, הגענו לבאר. כאן נחנה הלילה.

19.30 — הארוחה נסתיימה. עתה נערכת אספה כללית. כיאה לחברה דימוקרטית נה' ליט הערב על כמה נקודות הנוגעות למסע השנויות במחלוקת.

בין פותח: ראשית כל נחליט לאן ימ' שיך המסע. בעוד יום גניע לביר מליחה. זה יהיה היום השמיני של מסע. אנשים הת' ייכים לחזור הביתה תוך עשרה ימים יצ' (המשך בעמוד 15)

חזר לבסיסו. לאור הפרטים האלה יכולנו גם להבין ביתר קלות את נוכחותם של הערבים המזויינים שחברינו נתקלו בהם בלילה. לא היו אלה כלל מברחים בדרכם למדבר סיני אלא אותם ערבים שרופו אותנו מהג'בל. כשהוסיעו שני המטוסים למחרת בבוקר כבר היו הערבים בדרכם חזרה לשבטם.

בירה. תות-שדה וקצפת

12.15 — ממשיכים בדרך — מישור עצום, ישר כסרגל, המכוסה כולו אגנים קט' גות. זה מקום אידיאלי למרוץ מכוניות — אך להליכה ברגל לא כל כך משובץ רצון. האבנים הקטנות והעגולות מועכות את הרג' ליים עם כל צעד. אפילו פוליות עור עבות אינן עומדות נגדן. ועתה אין גם הנחמה

היינו צריכים לטפס קרוב לחצי שעה. לבסוף הגענו: על משטח רחב עמדו שני המטוסים הצהובים כשהחבריא מתרוצצים סביבם וה' קמלים מהווים להם רקע משונה.

הטייסים מורידים שק של לחם. הגיע ה' ון! הלחם שלנו כבר התחיל להעלות עובש וזאנו עוד מקצבים אותו — שתי פרוסות לאי' רוחה. אנו מכניסים את דן למושב האחורי של אחד המטוסים. הוא מחייך: בעוד שעה יהיה בבאר-שבע. שם יטפלו בפצעיו כראוי. רק עתה יכולים אנו להעריך את אשר עברנו משך היממה האחרונה, בצרפנו את מה שהטייסים מספרים. אחרי ההתקפה של אתמול על הג'בל ירדו ערבים מזויינים, רכז' בים על גמלים, ותפסו עמדות ליד ביר... הם הגיחו כי הקבוצה הנסוגה תעבור שוב ליד הבאר. למולם בחרו דוקא בדרך נסיגה

מיכה נתנוון, ממוש' בה קדימה, "קצין הקשר הערבי" משך המסע.

הנה, חברת משמר ה' נגב, אם לשני ילד'ם, שהתתפה במסע עם בעלה.

שמדייק, המשיגע ל' צמחיה. ביזו הוא מחזיק שיח של חומאה ורודה.

יגאל חסקין, בן מר' שב ב'לו, הספיק לעבור קורס ממים בגיל 21.

אריק מגר, איש מושב עין עירון, "מלך הבלבן". גם הוא לא הכדיש זאת.